

Ordas bácsi

Az udvarban lakott Véber úr, nagy és sötét lakásban, amely számtalan zugolyból állt. Az előszobáját néha ajtónyitáskor egy pillanatra szemügyre vehettük. Ebben, a fogas fölött, díszként szarvasagancs függött, de szarvas nélkül, mert állítólag a nemes állatot Véber úr megtámadta, széttépte és megette. Ennek a lakmározásnak az emlékére akasztotta ki Véber úr az agancsot, ahelyett, hogy a véres bűntény maradványát valahol titokban elásta volna.

Ezenkívül több ízben nyulakat is felfalt. Volt úgy, hogy egy-egy kékbundás tapsifülest vetett a tyúkketrec fogságába, ahonnan hirtelen eltűntek, mert Véber úr valószínűleg éjszaka rájuk lesett, megfogta és felfalta őket.

Az igazsághoz tartozik, hogy egy ízben mi is ettük a nyulát, de nem ragadozási szándékkal, hanem paprikásnak. És igen nagy különbség az, hogy az ember ragadozik-e vagy ebédel.

Az udvaron játszó, futkározó gyermekek közül Véber úr nem mert ugyan senkit sem megfogni és bekapni. De szívesen megtette volna. Ugyanis ordas volt.

Ha nagy volt a zaj, hol az egyik, hol a másik ablakon dugta ki a fejét, vicsorgott és avval fenyegetőzött, hogy elhurcolja közülünk a leghangosabbat vagy a legkövérebbet.

Ezért elkerültük az odúját, rettegtünk tőle és tudtuk, mihez tartasuk magunkat.

Bár nyíltan egymás közt nem mertük bevallani, de sejtettük, hogy Véber úr tulajdonképpen egy öreg ordas. Mégpedig olyan ordas, amelyik bebújt valakinek a bőrébe, azután a városba húzódott, hogy nagy ravaszsággal elkerülje a vadászok figyelmét.

És ez sikerült is neki, mert közöttünk nem ragadozott, sőt egy macskát is tartott, amelyet cselből szintén nem evett meg.

A barlangját, mint mondtam, ennek ellenére kerültük, és úgy tettünk, mintha ügyet sem vetnénk rá, csak titokban borsószott a hátunk.

Mígnem egyik délután arra lettünk figyelmesek, hogy üvöltés hallatszik a titokzatos barlang mélyéből.

– Au! Au! U-u-u! – zengett az udvar és mi nem tudtunk hová lenni a rémülettől.

Kit kell ilyenkor értesíteni? A város kisdedeit, a nyulakat vagy a vadászokat?

A legbátrabb felnőtt, Horváth bácsi, aki valamikor erdész volt és medvékkel is találkozott, fogta magát és bement Véber úr barlangjába.

Bent üvöltés fogadta, de aztán minden megcsendesedett.

Leskelődtünk, hogy mi fog történni, Véber úr ráveti-e magát Horváth bácsira haragjában vagy éhségében.

Egy negyedóra múlva kijött Horváth bácsi sértetlenül és csak azt mondta, hogy szaladjon el valaki orvosért.

Nem volt egészen világos az utasítás rendes orvost vagy állatorvost kell-e ezúttal kihívni.

Rövid tanakodás után a rendes orvos mellett döntöttünk. És ha Véber úr a rendes orvost esetleg megenné, csak akkor keresünk állatorvost a számára. Aki Véber urat majd megnyugtatja és a lenyelt orvost is kivágja a hasából.

Nemsokára megérkezett doktor Prém a táskájával, és vakmerően bement a barlangba.

Mi leskelődtünk és hegyeztük a fülünket, de egy darabig csend volt. Mígnem hirtelen dulakodás hallatszott, majd Véber úr újra üvölteni kezdett.

– Au! Au! U-u-u!

Horváth bácsi a lépcsőn állt, hogy a doktort kiszabadítsa, ha az is üvölteni kezd. Erre azonban nem került sor, mert Véber úr akármekkora ordas volt, megijedt a sok tűtől, későtől, gumicsöves ordításhallgatótól.

Így az orvos úgy jött ki végül az ajtón, hogy egyáltalán nem volt összeharapva.

– Véber úrnak farkasnyaka van – közölte Horváth bácsival –, ami számunkra egyáltalán nem volt meglepő. Inkább azon csodálkoztunk, hogy a tudós orvos csak most kapott észbe a helyzetet illetően.

A doktor egy papírlapra fölírta valami tablettákat, valamint egy üvegnyi folyadékot borogatásra.

Ezeket Horváth bácsi váltotta ki. A borogatás ügye nem volt világos: Akkor kell használni, ha Véber úr borogatni kezdi a bútorokat, vagy a bútorokat kell vele bekenni és ráborogatni őket.

Kíváncsian és illetlenül bementünk Horváth bácsival az ordasbarlangba, becipelve az üveget meg a pirulákat.

– Akkor ezt most bekapom – mondta a szegény ordas, nekünk pedig földbe gyökerezett a lábunk. Nem tudtuk, melyikünket kapja be.

De csak egy pirulát nyelt le – Horváth bácsi pedig kenni kezdte a folyadékkal a szegény ordas nyakát és hátát.

– Au! – Au! – kiáltott föl erre, de már kevésbé éhesen és mérgesen.

Attól kezdve többször bemerészkedtünk Ordas bácsihoz, hoztunk neki port a patikából, s az egyik fiú tésztát is tett eléje. Legnagyobb meglepetésünkre az ordas megette a tésztát.

Erre naponként vittünk valamit, cseresznyebefőttet, fánkot, amit a szüleink küldtek neki.

Úgy egy jó hét után már barátságosan nézett reánk. Aztán bejelentette, hogy elmúlt a farkasnyaka.

Teljességgel emberré változott.

Nem tudtuk eldönteni, hogy mi űzte el belőle az ordasságot. A tudományos pirulák, a nyakára kent víz vagy a hozzá közeledő szelídség.